

vežemo s čistim papirjem ter hranimo na suhem, zračnem in temnem prostoru. — Prav dobro je tudi, če se pusti kose špeha najprej prevreči, nato se dobro shlajen zreže in cvre kakor že po vedano.

Notranjo mast (salo) je dati takoj, ko se izloči, v hladno vodo, kjer se pusti dobrih 24 ur. Med tem je vodo dvakrat premeniti. Voda odvzame soli oni poseben okus. Mast zrežemo in cvremo kakor špeh. Ocvirke porabimo kmalu, ker postanejo zelo žarki.

Na te načine pripravljena mast je sladka ter jo lahko rabimo za vse vrste peciva mesto masla. Posebno priporočljiva je za hrano bolnikov, ki težko prenesejo žarko zaseko.

Buhteljčki.

Pripravi: Eden in pol litra bele pšenične moke, 2 rumenjaka in 1 celo jajce, drobno seklano limonino lupino, prilično za 2 jajca surovega masla, 2—3 žlice sladkorja, 3 dkg kvasa, malo soli in potrebno moko.

Raztopi ščep sladkorja in kvas v pol skodelice mleka, primešaj toliko od odmerjene moke, da nastane prav redko testo, katero pusti vzhajati na toplem. V skodelici mleka raztopi sladkor, malo soli, pridaj rumenjake in jajce, žvrkljaj vse skupaj ter dodaj raztopljenno mlačno maslo. V primerno veliki skledi zmešaj nekoliko pogreto moko z navedeno mešanico, primešaj med tem vzhajeni kvas, za noževo ščico limonovih lupinic, po potrebi mlačnega mleka, vtepaj s kuhalnico testo tako dolgo, da postane gladko in dela mehurje. Ne sme pa biti trdo. Potrosi čez testo moke, pusti, da vzide na toplem. Nato razvaljaj testo za prst na debelo, razreži na štiri prste široke in dolge krpe. Na sredo vsake krpe daj za pol oreha nadeva, pregani testo čez pol preko nadeva tako, da nastane mala podolgovata blazina. V emailirani ali železni pekvi razpusti za veliko žličico masti, po moči vse štiri robove vsakega buhteljčka v maslo, naloži jih tesno drug z drugim, tako da se dotikajo z omaščenimi robi. Na toplem naj vzidejo,

nato jih speci lepo zlatorumeno. Spetene stresli na čisto leseno desko, razloči drug od drugega, naloži na krožnik ter potrosi s sladkornim prahom.

Kot nadev se lahko vzamejo vse vrste sadne marmelade ali orehov nadev. Na hitro si napraviš marmelado iz suhih sliv tako-le: Operi v mlačni vodi dobre tri pesti suhih sliv, odberi vse gnile, nato pa skuhaj zdrave na malo vode, kateri prideneš nekoliko sladkorja in celega cimeta. Prav mehko kuhane in shlajene seseklaj zelo drobno ali pa pretlači na kovinastem situ (pasiraj), primešaj sladkorja, za noževo ščico drobno seklane limonove lupinice in po okusu malo žličko ruma ali do mače slivovke.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski trg. Na mariborski trg v soboto dne 24. januarja so pripeljali špeharji na 94 vozeh 294 komadov svinj, kmetje 6 voz sena, 2 otave, 2 slame in 13 krompirja. Svinjsko

mесо je bilo po 10 do 24 Din, slanina po 14 do 17 Din, krompir 0.75 do 1.50, seno 80 do 85, otava 80 do 85, slama 55 do 60. Pšenica 2 D, ječmen 1.50 do 1.75, oves 1.25 do 1.50, kuzuza 1.75, ajda 1.50, ajdovo pšeno 4.50 do 5, proso 2.50, fižol 2 do 2.50. Kokoš 25 do 40, piščanci 25 do 75, raca 30 do 40, gos 60 do 80, puran 60 do 120. Čebula 2.50, česen 15, jabolka 3.50 do 10, suhe slive 10 do 12. Mleko 2 do 3, smetana 12 do 24, surovo maslo 36, med 12 do 20 Din.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejem dne 23. januarja 1931 je bilo pripeljanih 117 svinj, cene so bile sledeče: Mladi prašiči 7 do 9 tednov stari 100 do 150 Din, 3 do 4 mesece stari 250 do 300 Din, 5 do 7 mesecev stari 400 do 450 Din, 8 do 10 mesecev stari 550 do 650 Din, 1 leto stari 900 do 1200 Din, 1 kg žive teže 8 do 10 Din, 1 kg mrtve teže 11 do 12 Din. Prodanih je bilo 44 svinj.

Kupil bi, pa denarja ni!

Prejeli smo precej takih-le dopisov iz vrst naših naročnikov, ki bi si radi kupili znameniti Kmetški žepni koledar za leto 1931, pa nimajo denarja. Okrog Velike noči pa se bo dalo nekaj zaslužiti. Zato je uprava »Slovenskega Gospodarja« izposlovala pri Tiskarni sv. Cirila, da lahko naročniki »Slovenskega Gospodarja« naročijo Kmetški žepni koledar sedaj, plačajo pa — a šele okrog Velike noči. Koledar stane 10 D in poština 1 Din. Pišite samo dopisnico na Tiskarno sv. Cirila v Mariboru in napišite: Kot naročnik »Slovenskega Gospodarja« naročam Kmetški žepni koledar. Plačam ga okrog Velike noči. Moj natančen naslov je:

Ime:
kraj:
pošta:

Januš Golec:

Guzaj.

Pikre opazke so letele na orožnike, ki so bili uverjeni, da je na delu organizirana banda. Eden izmakne, izroči drugemu in tretji že baranta in kupuje z ukradeno svoto. Količkaj sumljive beračice so prijemale, jih preiskavali do golega, zopet izpuščali, ker niso našli nič. Proti večeru, ko so se sejmarji že napili, so očito zmerjali orožništvo, ker najbrž drži s pravimi uzmoviči, pesti le nedolžne malharje, ki niso nikdar nastopali na šentjurskih sejmih kot tatovi. Žandarmerija se je raje umaknila drznemu alkoholu v kasarno, le Dobrajčev Anza, ki je vršil službo občinskega redarja, se je še upal po trgu in med razkačene pivce. Nad njim si ni hladil niko svoje jeze, ni imel posla ob sejmskih dneh z nepoštenostjo, ampak je le pobiral stojnino od

kramarjev. In baš ta liki jagnje pohlevni Anza je sledil previdno že v mraku ženski, ki je stopala umerjenih korakov iz trga navzdol proti Anderluhovi krčmi, kjer so se še prepirali vinjeni sejmarji kar zunaj na cesti. Redarju se je dozdevalo, da ima baba preveč po moško urezan korak. Kaj — grom in strela, če ni to v žensko preoblečen moški in eden izmed taistih, za katerimi so danes zastoj stikali žandarji. Pospesil je korak in pred Anderluhom, kjer je videl več ljudi, se je upal že toliko, da je zaklical: »Baba, stoj, če je poštenje v tebi!« Pozvana ni postala, ampak jo ubrala skoro v teku mimo gruče ljudi na cesti in preko ceste po polju z vso naglico. Anza je bil sedaj prepričan, da je na pravi sledi, pa po bližnjici povprek, da bi zajel baburo od strani. Skrivnostna ženska je uvidela, da jej je odrezal preganjalec pot in da je nemogoče uteči brez spopada. Za slučaj, da bi jo občinski sluga res zagrabil, bi začel upiti na pomoč in na mah bi mu prihitel na odpogaganje celi že itak razburkani trg. Postala je, se obr-

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskanice v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru

Koroška c. 5

Cekov. račun št. 10.603

Telefon interurb. št. 2113

drejček«. K obilni udeležbi vabi odbor. — Na dan Sv. Treh kraljev po drugi službi božji pa je bilo zborovanje fantovskega krožka Kat. prosvetnega društva. Izvoljen je novi odbor. — Fantovskega tečaja v Mariboru sta se udeležila 2 fanta.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Društveno delovanje je hvala Bogu bilo v letu 1930 silno živahno. Poglejmo naše častitljivo, že 43 let obstoječe in neprestano delujoče Bralno društvo, ki že šteje blizu 250 članov. To je številka, na katero smo lahko ponosni in je župniji v čast. Bralno društvo je imelo dne 14. decembra občni zbor in tam smo slišali med drugim to-le: Društvo ima sedaj odseke in sicer fantovski krožek, ki je imel v minulem letu čez 40 fantovskih, zelo dobro obiskanih sestankov, na katerih se je obravnavalo vse, kar zadeva slovenskega in katoliškega fanta. Krožek goji razne vrste športa itd. Sedaj so se fantje začeli učiti nemškega jezika. Vsako sredo zvečer napolnijo staro čitalnico uka in zabaveželjni fantje in veselo se glasil pesem: »Mi smo fantje mlada četa!« Drugi odsek je Dekliška zveza, ki je tudi prav dobro delovala; čez 30 članov broječi mešani pevski zbor pod vodstvom neumornega pevovodje gospoda organista Kocpeka je soledoval pri vseh društvenih in cerkvenih slovesnostih. Dramatski odsek je uprizoril lani 6 iger; pozabiti tudi ne smemo novo ustanovljenega tamburaškega odseka, ki pod večjim vodstvom gospoda Iv. Sinka lepo napreduje. Društvo je slovesno proslavilo materin dan, Štrosmajerjevo obletnico itd. Na Jurjevo nedeljo je imelo društvo veliko tombolo dne 3. avgusta pa se je vršila kot kron. prireditelva velika prosvetna akademija, ki je zbudila veliko zanimanje vse katoliško misleče javnosti za naše društvo. Na tej akademiji se je videla moč in disciplina naše mladine, ki se je zbrala okoli svojih duhovnih voditeljev. Knjižničar je poročal, da šteje knjižnica okoli 1500 knjig. Izposodilo se je čez 2000 knjig. Knjižnica je naročena na vse naše revije, časopise itd. Z njo se je žrtvovalo težke tisočake. Omeniti še moramo eno ustanovo, ki jih je menda malo v Sloveniji, in to je Marijanska knjižnica, ki šteje blizu 400 nabožnih in mlajinskih knjig in je izposodila čez 1000 knjig. Knjižnici sta celo leto brezhibno delovali, za kar se imamo zahvaliti vrlima knjižničarjema, ki sta imela in

izvršila naravnost veliko delo. Plačilo naj jima bo zavest, da sta delala za dobro stvar. Na občnem zboru se je izvolil sledeči odbor: vlč gospod župnik Fr. Štul. predsednik; Kozar Jakob, slikar, podpredsednik; č. g. Fr. Satler, tajnik; Tonek Korošak, blagajnik; Iv. Rantaša, gospodar; Franc Korošak in Franc Domajno, knjižničarja. Novi odbor nam je porok, da bo društvo v naprej tako uspešno delovalo ter napredovalo.

Ponikva ob južni žel. Naše Kat. prosvetno društvo priredi v dneh 1. in 2. februarja t. l. v novi šoli prekrasno spevoigro: »Darinka.« Že »Mlada Greda«, ki se je pred leti vprizorila, je privabila mnogo gledalcev in poslušalcev; »Darinka« pa je baje še lepša. Ime gospoda pevovodje Petra nam to jamči, zlasti pa bo očaral vse lepi sopran, ki že slovi daleč naokrog. Začetek bo popoldne po večernicah. Vstopnina bo za 1. sedež 10 Din, ostali sedeži po 7 Din in stojišča po 4 Din. Igro bomo ponovili na Svečnico, na kar opozarjamo vse sosede, kakor Šentjurčane, Drameljčane Šentvidčane in Sladkogorčane. Za prelepo spevoigro naj ne bo nobenemu škoda par dinarjev. Torej na svidenje!

Sv. Anton na Pohorju. Preteklo leto jih je pri nas umrlo 7, porok smo imeli 7, rojenih je bilo 21, med temi največ deklet. Ženini se nič kaj ne oglašajo pri nas, letos še nismo imeli več kot eno poroko.

Sv. Benedikt v Slov. gor. Kmetško nadaljevalno šolo smo pričeli dne 27. decembra l. l. Obiskujejo jo z velikim zanimanjem redno 26 učencev, med njimi so tudi 3 oženjeni posestniki. To je že tretji letnik, ki ga vodi z veliko vnemo šolski upravitelj A. Baša, verouk poučuje domači gospod župnik. Ob velikem zanimanju našega mladega rodu za vsestranski napredek kmetijstva je opravičeno upati boljših časov. — Naša sadjarska in vrtnarska podružnica je imela občni zbor dne 22. t. m. Štela je lansko leto 39 udov. Kmetijski referent inž. Ferlič je imel zanimivo predavanje o laniški sadni trgovini, o jabolčnih vrstah in o

škodljivih sadnega drevja. Nekaj novih udov je pristopilo. Sadjarstvo je naša bodoča zlata jama, pristopite še torej novi udje, saj je list »Sadjar in vrtnar« zelo zanimiv, da se bomo v tem večji meri zavzeli za izboljšanje sadjarstva. — V sredo dne 22. t. m. je po težki bolezni umrl tukajšnji znani trgovec z lesom in živino Franc Fišer. Pokopali smo ga v soboto dne 24. januarja ob veliki udeležbi ljudstva. Naj v miru počiva! — V četrtek dne 29. t. m. se pri nas začnejo tridnevne duhovne vaje za moše in se slovesno zaključijo v nedeljo dne 1. februarja. Naj razvnamejo naše dobre moše za velike naloge, ki jih imajo v družini!

Sv. Trojica v Slov. gor. »Padel je brat!« Tako bi lahko rekli, ko smo v nedeljo dne 18. t. m. izročili hladni zemlji umrlo truplo vpok. učitelja gospoda Jakoba Kovačič. Bil je to vzor-mož, vzor-učitelj in vzor-kristjan, ki je v zasebnem in javnem življenju z vzgledom in besedo pokazal, da je neustrašen mož krščanskih načel. Kot vzor-kristjan je hodil redno, ne le ob nedeljah in praznikih, temveč mnogokrat tudi ob delavnikih k službi božji ter je večkrat v letu očitno v domači fari prejemal sv. zakramenta. Kot učitelj je nad 30 let učil na trojiški šoli nežno mladino ne samo v znanju, potrebnem za življenje, temveč je navajal otroke k lepi skupni molitvi. Kako lepo se še spominjajo farani, da je z njimi v šoli ne le pred in po pouku molil, temveč tudi vsakokrat, ko je ob petkih in sobotah ob 9. uri zvonilo v čast Kristusovemu trpljenju; vsak opoldan je skupno z otroki molil angelovo češčenje. In ako se je, četudi med poukom, oglašil mrtvaški zvon, naznanjajoč smrt kakoga farana, so v njegovem razredu na glas zmolili en očenaš za ravnokar umrlega. Pa ne le, da je rajni tako blagodejno uplival na šolsko mladino, on je bil tudi izven šole neumorno delaven. Bil je blizu 40 let vzoren tajnik trojiške posojilnice ter toliko let tudi delaven odbornik in član pri čitalnici in gasilnem društvu. Veličasten pogreb, ki se ga je udeležila vsa fara, učiteljstvo celega lenarškega okraja ter sorodniki in znanci od blizu in daleč, je jasno pokazal, kako je bil pokojni doma in daleč na okoli spoštovan in priljubljen. Blagor njegovim dušam!

Sv. Ana v Slov. gor. V soboto dne 24. t. m. je bil pokopan ob veliki udeležbi prevžitar

Vsak mesec Din 13-

bo plačal vsak kdor hoče
brati zanimive spise

KARL MAYA

ki bodo za jesen in zimo
izhajali vsak mesec
en veleznimiv zvezek

po Din 13-

Naročajte

v Tiskarni sv. Cirila,
Maribor, Koroška 5

nila in zavpila z moškim glasom: »Niti koraka več naprej, sicer ustrelim in bo po tebi!« Liki v zemljo zapičen kol je obstal Dobrajc in oči so se mu zasadile v begunko. Naenkrat se mu je izvila iz zasoplih prs glasna opazka: »Ti, ti — ti si pa Guzaj in — ne — ne!« Ni še končal prepoznanja, že je potegnila neznanka izza nedrij revolver in ustrelila nanj z gromečim: »To imaš, strela gromska! Kar si iskal, si iztaknil!« Sluga je obležal na njivi s prestreljenimi prsi. Guzaj je pobegnil in se skrivil v smeri proti Slivnici.

Gruča ljudi na cesti pred Anderluhovo krčmo je zasledovala zagonetni pogon občinskega redarja za žensko. — Vse je prestrašil nepopisno strel, ki je podrl Dobrajca na mah na tla. Kaj takega se še ni bilo zgodilo v Št. Jurju, da bi bila ženska roka ob večni luči kar na sredi polja usmrtila iz revolverja moškega. Je trpelo precej časa, dokler so zbrali toliko duševne prisotnosti, da so se upali na njivo do stražnika, ker ubijalka je že bila davno preko glavne ceste ter potoka Voglajna v smeri proti Sv. Urbanu

pri Slivnici. Ubogi Anza, obe pesti je tiščal krčevito na levo stran prs na rano, iz katere je bruhala kri pri vsakem dihu. Krvave pene so mu že silile iz ust, oči je zaobračal in silil iz sebe z zadnjimi glasovi razodetja: »Gu — guzaj — ta — ta me je . . .« Skušal je še enkrat ponoviti ubijalčevo ime, ni šlo, preveč mu je hropelo po grlu in kri mu je kar vrela iz ust . . . Še nekaj trenutkov, še en bolesten vzdih in prvi Guzajev Kajnov čin je bil — končan!

Od ust do ust preplašenih prič smrti Dobrajčevega Anzeta so romale nekako pritajeno skrivnostno njegove zadnje besede: »Guzaj — ta — me — je!« Toraj domačin in njihov sorojak je stegnil roko po življenju človeka, ki je bil vendar za gospodom župnikom prva osebnost v fari, ker je opravljal službo občinskega biriča toliko let. Ako bi jim padel ubijalec v roke, bi ga bili linčali, zagrešil je Kajnov zločin nad očetom osmero nepreskrbljenih otrok. V žensko oblečene, potuhnjenega ubijalca je že davno prikrl večerni mrak, ko so stali eni pri pravkar izdah-

Neuwirt iz Zic. Štiri njegove sestre in najmlajša hčerka Neža so šolske sestre. Naj v miru počiva! — Na Sv. Treh kraljev dan je bil občni zbor krajevne Kmetske zveze, na katerem je govoril o vzrokih gospodarske krize in kako jo ozdraviti gospod Geratlič. Važen pripomoček je kmetska organizacija. V organizaciji je moč. Kmetje so stavili resolucije, ki so se poslane na višje mesto.

Sv. Ana v Slov. gor. Prvikrat v tem letu so zapeli naši farni zvonovi svojo žalostno pesem ter naznanjali daleč naokrog, da se je zopet nekdo izmed anovskih faranov preselil v večnost. Kakor so nas božični zvonovi vabili pred betlehemske jaslice, tako so nas sedaj s svojimi milimi glasovi vabili v hišo žalosti, kjer smo se zbirali okrog mrtvaškega odra, na katerem je počivalo truplo spoštovanega moža Alojza Sinič, p. d. Vrabl, bivšega posestnika na Ščavnici. Rajni je bil vzor delavnega moža v dušnem in telesnem oziru, ki se je veliko trudil, da bi osrečil sebe in svoje domače. In sedaj, ko je razdelil svoja posestva, bi lahko mirno živel na stara leta, toda prišla je bolezen, katero je več tednov, vdan v božjo voljo, prenašal. Pokrepčan s sv. zakramenti je kot 82letni starček mirno v Gospodu zaspal. Pogreb je bil dne 8. t. m.; udeležilo se ga je mnogo ljudi. Poslovili smo se od rajnega, želeč njegovi duši večni mir ter pokoj, njegovemu sinu, hčeri in vnuku pa naše sožalje!

Sv. Lenart v Slov. gor. V nedeljo dne 18. t. m. smo imeli kar tri pogrebe v naši župniji. Bile so vse starejše žene. Zanimivo pa je to, da so bile vse iz »Aninske družbe«. Najstarejša med njimi je bila vdova Ivana Perko. Bila je krščanska žena in predobra mati, ki je vseh svojih sedem otrok vzgojila v strahu božjem. Navada pri nas je ta, da nesejo svojo mater iz hiše in od cerkve na pokopališče lastni sinovi, ako jih je dovolj na razpolago. In to se je tu zgodilo. In pri tem ni ostalo nobeno oko pričujočih ljudi suho. Naj počivajo v miru vse tri članice Aninske družbe!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Ker nihče ni poročal, se mi zdi dolžnost, sporočiti o lepi prireditvi našega Kat. prosvetnega društva, ki je na Štefanovo vprizorilo zelo poučno igro: »Stari in mladi.« Kdor zna igre gledati in poslušati (so tudi, ki tega ne znajo, čeprav niso več otroci), se je lahko veliko naučil ter si za

življenje napravil primerne sklepe. Naj tudi omenim dvojno novost pri tej prireditvi: prvič je nastopil tamburaški zbor, ki baje postane odsek društva; to je tudi edino prav. In še: šaljivi srečolov je kot novost zbudil veliko zanimanje. Fantje in dekleta: le na veselo in složno delo zdaj v zimskem času! Sami boste imeli od tega hasek in drugim koristili ter se marsičesa slabega obvarovali! — Posebnost nas Poljancev so koledniki ponoči za Novo leto in Sv. Tri kralje, kojih slednji si svetijo z veliko zvezdo, včasih kaj umetno izdelano. Pa kaj, ko se večkrat tudi v to prirejša fantovska surovost, da se slednjič zvezde krešejo pod zamahi in udarci lat in tak ti ubogi »kralji« nimajo ne glasu ne zdravih glav in ne cele kože...

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Naša Amerika se je začela vračati domov. Pred dobrim mesecem se je iz Argentine vrnil Boštjan Drevenšek, zadnji čas pa Jožef Emeršič, ki je bil najdalje tamkaj ter je bil zato nekaj duševni vodja naših izseljencev v Buenos Aires. Oba sta bila in ostala vrla in skrbna krščanska moža in jima je zato Amerika bila res v korist, kar mnogim drugim ni, ker gredo tje le samo čakati, da bi jim pečeni piščanci leteli v usta, dolarji pa se jim sami tlačili v žep! Denar se danes povsod služi s trpljenjem in z žalji! — Umrli je 73letni Miha Tepeh, želar v Sv. Lovrencu. Zadnji teden pa smo pokopali kmečko užitkarico Ivano Drevenšek, rojeno Levart, p. d. Cajhovo, staro 65 let; bila je sestra že zgodaj umrlega kaplana Martina Lenarta ter svakinja p. Emanuela Drevenška, ki je kot trapist-misjonar umrl že l. 1897 v Afriki. En sin njen je gori imenovan Boštjan Drevenšek. N. v m. p.! — Še to lahko Lovrenčani z radostjo povemo, s kakim veseljem smo letos po daljši dobi poslušali božično in drugo petje v cerkvi: pozna se, da so orgle in pevci v dobrih rokah. Le vztrajnosti želimo pevski četli, pa bo njim v čast in vsem v radost! Tudi Betlehema in jaslic še nismo imeli v cerkvi takih kot to leto. — Sv. Antona puščavnika smo letos v župečki kapeli posebno slovesno obhajali. Službo božjo je za god v soboto in v nedeljo opravil č. g. Belšak iz Ptuja.

Medvece pri Pragerskem. »Slov. Gospodar« ljubitelj ljudstva lahko poveš marsikaj v dobrobit svojim, ko človek težko pove posamez-

niku, ker se mnogokrat čuti užaljenega. Grda navada po vaseh in v splošnem je toliko priljubljeno preveliko zanimanje v bližnjega, ki ga včasih berejo do kosti. Ali bi ne bilo pametnejše, ko bi se v prostem času razpravljale koristne gospodarske in praktične naprave za naše domove? To bi koristilo posamezniku in dajalo lep vzgled celi okolici. Če se pa trosijo razne čenče mokrog, se dela prepir in sovraštvo med sosedi in celo med sorodniki. Geslo nam bodi: brigaj se za sebe, da boš srečen; privošči veselim srečo, nesrečne in žalostne pa tolaži. Skušaj se kak posamezni iznebiti svojih napak, ki jih ima vsak, potem šele bo med našim podeželskim ljudstvom vladal mir in ljubezen, ki sta najbolj potrebna za današnji čas posebno med sovaščani. Torej v ljubezni, slogi in poštenju je moč! K temu dosti pomagaj kršč. tisk. časopisje, in zlasti »Slovenski Gospodar«. Zato ta list v vsako hišo, slabi časniki pa naj čim prej izginejo iz vsake oštene hiše. Če boste to storili, vam bo, dragi Medvečani, pisec teh vrstic še katero novico veselo ali neprijetno napisal. — V sosednji vasi Lešju je zaželela zakonskega življenja Marija Furman, hči muzikanta in posestnika na dobrem glasu, ter si izbrala za življenjskega druga resnega, poštenega, varčnega in delavnega kovača Franca Peršuh iz Koritnega pri Majšpergu. Poroka je bila dne 26. januarja dopoldan v župnijski cerkvi v Majšpergu. Mladoporočencema želimo obilo sreče in božjega blagoslova ter jima kličemo: Bog vaju živi do zlate poroke!

Sv. Urban pri Ptuj. Smrt posega pogosto s svojo koščeno roko v vrste naših vrlih mož. Tako smo med drugimi dne 17. januarja t. l. k večnemu počitku položili krščansko vzglednega župljana Maleka Jakoba, posestnika v Placarju, v starosti 72 let. Pokojni je bil vzornega značaja, krščanskega prepričanja, katerega ni nikdar zatajil, ter 43 let gospodar pri svoji rojstni hiši na obširnem gospodarstvu. Bil je dobitnik naših zvonov, ki so mu ob velikem spremstvu sorodnikov in župljanov tužno zadoneli v zadnji pozdrav. Bil je dolgoleten naročnik »Slovenskega Gospodarja«. In vsi, ki smo vrlega moža poznali, smo z žalostjo zaklicali: Škoda moža! Rajni zapuščajočemu vdovo Marjeto, rojeno Gregorec, iz veslespoštovane rodbine v Gerncih, župnija Sv. Peter in Pavel, ter edino hčer Marijo, omože-

nulem Dobrajcu, drugi so pa brzeli v trg z grozno novico o krvavem uboju, katerega je zagrešila na zunaj ženska roka — a v resnici Guzavevega Francluha, o katerem so bili uverjeni vsi, da je že davno preko morja v daljni Ameriki. Ko so buknili prvi glasovi o krvavi novici po trgu, je zašumelo med Šentjurčani, kakor bi močno potolkel na večer po čebelnem panju. Vse je zevalo v neverjetnem presenečenju: »Kaj — groma — Guzaj — iz celjskih zaporov pobegli obsojenec bi naj bil danes kradel med lastnimi rojaki in konečno enega celo ubil?« Kdor je le količkaj verjel kot strela učinkujoči govoric, je tekel iz trga navzdol po njivi, kjer je že bilo vse črno radovednežev krog ustreljenega občinskega redarja. Še le orožništvo je razgnalo zbrane, napravilo zapisnik in poskrbelo za prenos mrtliča v mrtvašnico do prihoda sodne komisije.

Pozno so legli ono noč k počitku Šentjurčani. Kar dve tako veliki novici za sicer mirni trg sta dali snovi za dolge pogovore in razmotrivanja o skrivnostnem rojaku.

Po pretežni večini se je udeležila cela fara Dobrajčevega pogreba, ko je opravila sodna komisija svoj posel in dognala, da je prestrelil zločinca junaški žrtvi redarskega poklica glavno srčno žilo in je bila smrt izkrvavljenja neizogibna.

Orožništvo je prejelo težavno in nevarno nalogo: izslediti za vsako ceno drznega begunca, ubijalca, tatu in roparja! Da bi bil uspeh povelja izsleditve tem bolj učinkovit, so razpisale oblasti na Guzavejo glavo za tedaj lepo svoto 150 goldinarjev. Od tega časa bi ga bil lahko vsakdo ubil in bi še bil prejel povrh nagrado 150 goldinarjev. Guzaj se je smejal ponovno tej nagradi in pisal pozneje večkrat v Celje na okrožno sodišče: »Ljudje božji, na mojo glavo ste razpisali le 150 goldinarjev, imejte z menoj potrpljenje, dokler ne bom vreden vsaj 1000 gl. Samo uprašanje je, če bo prejel sploh kdo to nagrado!«

Zandarji so bili noč in dan na delu za zločincem, za katerim je manjkala vsaka sled. Nikdo ni več videl one strašne ženske, ki je izgi-

Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike

so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memorande, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru, Koroska c. 5

no Kokol, ugledne rodbine, župnija Vurberg, ki bodeta odslej gospodarila na omenjenem posestvu. Spoštovani rodbini naše sožalje!

Sv. Urban pri Ptujju. Pri nas od novega leta neprestano zvonovi pojejo, ker smrt nemilo pobira moške, že sedem smo jih pokopali letos, med njimi ugledne posestnike. Preteklo soboto smo pokopali Jakoba Malek, posestnika v Placarju. Bil je mož stare korenine ter starih lepih slovenjegoriških navad. Njega in njegove hiše ni nikdar manjkalo v farni cerkvi ob nedeljah, med tem ko druge bolj vleče v mesto. Verem katoličan v branju in delu, tudi ob smrtni uri se je spomnil ljube domače cerkve z večjim zneskom. Počivaj v miru, ki si ga zaslužil!

Sv. Križ pri Ljutomeru. Staro leto smo zaključili duhovno prenovljeni po sv. misijonu, ki se je vršil v prvem tednu adventa pod vodstvom treh gospodov jezuitov iz Ljubljane. Ceta fara se je pridig in sv. zakramentov v častnem številu udeleževala. Zahvala gre gospodu dekanu za naklonitev sv. misijona, pa tudi gospodom misijonarjem za nemali trud — V preteklem letu je bilo sledeče ljudsko gibanje: rojstev 126, pogrebov 63, porok pa 37. Poročilo se jih je menda veliko, ker letos so še do sedaj samo tri pari na oklicih. — Novo leto smo pričeli v znamenju španske bolezni, ki zelo tlači ljudi. Pri nekaterih hišah leži staro in mlado. Tudi smrt se pogosto oglašča, do sedaj smo imeli že 5 pogrebov. Po večini umirajo starejše osebe in to ženske. Tretjo smo položili k večnemu počitku Dolamičovo mamiko dne 7. t. m. Revica je bila več kot 2 leti priklenjena na bolniško postelj. Hude bolezni jo je rešila smrt v 74. letu. Rajna je bila mati našega somišljenika in župana Fr. Dolamiča iz Salince. Pokoj duši, rodbini pa naše sožalje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. V minulem letu je bilo rojenih 146 otrok, umrlo pa je 79 ljudi, med temi 32 otrok dojenčkov. Iz tega je razvidno, da Jurjevčani številčno znatno rastejo. Poročenih je bilo lani 35 parov.

Spodnje Krapje. Franci je v družbi s fanti popival v gostilni. Ni se jim mudilo spat. Drugo jutro so fantje šli trezni vsak na svoj dom, edino le Franci je prišel razgrajati po vasi. Ni preostalo drugega, kakor da so ga odpeljali s prvim vlakom v ptujsko bolnico, da bi se odvadil nesrečnemu alkoholu. Ker

se je upiral, rekoč, da ne bo šel na vlak, so ga morali zvezati ter peljati na koločvor. — Istega dne v četrtek dne 22. t. m. si je zlomil nogo pri podiranju drv J. Flikač. Zaposlen je bil pri gospodu Vrzelu na Sp. Krapju. Prepeljali so ga v murskosobotsko bolnico.

Skomarje pri Zrečah. Mrtvaški zvon, kako tesno bije srce ob tvojih glasovih! Tako tesno nam je bilo v nedeljo dne 11. t. m. Ko smo se po pozni sv. maši odpravljali iz cerkve, so nam zvonovi z žalostnim zvokom svojih glasov naznanjali bridko vest, da je v starosti 45 let končala svojo življenjsko pot nam nad vse priljubljena in spoštovana Uršula Hauptman, gospodinja pri našem gospodu župniku. Podlegla je naposled bolezni, zoper katero je pri raznih zdravnikih iskala leka. Rajna Urša je bila blaga, dobra in vzorna v vsakem oziru. Kako je bila priljubljena, je dokazal njen pogreb, ki se je vršil v torek dne 13. t. m. Pospremila jo je na njeni zadnji poti velika množica ljudstva in sicer domačih župljanov, njim na čelu naš gospod župan, pa tudi iz sosednih župnij jih ni manjkalo. Marsikatero oko se je zasolilo, ko smo dobro rajno položili v grob. Da, dosegla si svoj cilj! Naša pot pa gre dalje; kdo ve, ostane li vedno gladka in svetla! Blaga Urša, počivaj v miru!

Prihova. Na sedmini za blagopokojnim županom Jožefom Selinšek se je nabralo 205 D za slovenske misijone v Bengaliji. Za isti namen je, kakor vsako leto, nabrala Marijina družbenka Marija Pučnik med tovarišicami 300 Din. Poleg tega se je za društvo za razširjenje vere darovalo okoli 1000 Din. Bog naj stotero povrne vsem darovalcem in naj jih obdrži navdušene za misijonsko delo.

Kostrievnica pod Bočem. Kmetijska nadaljevalna šola za ukaželjne fante že obstoja 3 leta pri nas. Tekom letošnje zimske dobe prireja tudi za širšo javnost koristna predavanja, ki so obilno obiskovana. O združitvi predava gospod dr. Brabec iz Rogaske Slatine, o davkih davčni kontrolor iz Šmarja; sledijo še predavanja za živinorejo in mlekarstvo. — Ob desetletnici pastirovanja je vlč g. župnik J. Slavič pred novim letom prvič obiskal večino župljanov ter jim blagoslovil njih domove; priljubljenemu gospodu župniku želimo, da ga še Bog ohrani mnogo let v naši lepi Kostrievnici!

Središče ob Dravi. Na Svečnico dne 2. sve-

čana bo ob pol sedmih zvečer dvoje važnih predavanj v Društvenem domu: 1. Zena v luči Cerkev in njena naloga. 2. Quo vadis?

Marija-Reka. S kruto roko je zamahnila bala žena in pokosila enega naših najkremenitejših mož, gospodarja Martina Laznik, p. d. Cerja. Preteklo nedeljo, po končani službi božji je okoli pol 11. ure dopoldne naš blagi cerkveni ključar izdihnil svojo plemenito dušo v roke svojega Stvarnika. Poprejšnji dan je pri polni zavesti prav vzpodbudno prejel sv. zakramente za umirajoče. Bil je še celo noč dobro razpoložen, toda neizprosna pljučnica je neusmiljeno opravljala svoje pogubno delo, dokler mu ni popolnoma ohromela plemenitega srca. Ta blagi pokojnik ni dosegel visoke starosti po letih, kajti, rojen leta 1877, še ni izpolnil 54. leta svoje starosti. Svoji ženi, s katero je preživel skoro 29 let v srečnem zakonju, je bil iskreno ljubeč mož. Svojim desetletim otrokom, od katerih še živi sedmero, je bil mil in skrben oče. Ze kot fantek se je s svojo pridnostjo, ubogljivostjo in prisrčno ljubeznivostjo tako prikupil svojemu blagopokojnemu očetu, da ga je ta, četudi najmlajšega, določil za svojega naslednika. Pokojni pa ni bil samo kremenit gospodar, ljubeč mož in skrben oče, temveč tudi odličen javni delavec. Dvakrat je bil župan, skozi 11 let podžupan, povrh pa sodeloval pri šolskem in konkurenčnem odboru. Vendar je zadnja leta vse svoje duševne in telesne moči žrtvoval častni službi cerkvenega ključarja. S svojim vplivom na sofarane in s svojim požrtvovalnim vzgledom je dosegel lepo novo stavbo župnijskega gospodarskega poslopja. Pri nabavi novih zvonov si je iztekel nevenljivih zaslug. Prav njega se je poslužila božja Previdnost, da se je dosegel tako neverjeten uspeh. Hiša našega pok. cerkvenega očeta pa je bila daleko znana kot hiša gostoljubja. Najsi je bil berač ali gospodski popotnik, vsak je bil deležen ljubeznivega in gostoljubnega sprejema. Sosedom je bil sam in z družino vedno na uslugo. Njegovo blago srce ni moglo nikomur nobene prošnje odreči, če je sploh mogel pomagati. Zato trdno upamo, da bo neskončno usmiljeni Bog njegovi, na dobrih delih tako bogati duši milostljiv! Vendar ga priporočamo v pobožen spomin! Spoštovani obitelji naše sožalje!

Luče. Izpod Savinjakih planin. Pod tem naslovom je prineslo »Jutro« že dva dopisa in

Šte naročeni na list

NEDELJA

?

Izhaja vsak teden.

Prinaša vsakokratni nedeljski evangelij in razlago ter druge podučne verske članke, razen tega pa resničen dogodiljaj iz braziljanskega pragozda: »Mladostna prijateljca« in mične zgodbe za decu.

Stane mesečno samo 2 Din, celoletno 24 Din. Se danes si naročite NEDELJO po dopisnici na spodnji naslov:

Uprava NEDELJE, Maribor, Stomškov trg 20.

nila v grabah in gozdovih tedaj še tako redko obljudenih krajev od Slivnice proti Planini ter Žegarju. Pri Šarklovih pri Sv. Primožu na Guzajevem rojstnem domu je skozi nekaj dni ter noči neprestano prežal žandar z navitim petelinom na puški v veri, da se bo priklatil zločinec odkod, da poižve od domačih, kako in kaj so ukrenile za njim oblasti. Dnevno so se vršile na itak neznatni Šarklovini hišne preiskave, ki niso posvetile v zagonetno krvavo zadevo niti z iskrico uspeha. Uboj Dobrajčevega Anzeta je nakopal staremu Guzaju in materi obilo bridkosti in trpljenja, ker se je znašalo od onemoglosti razkačeno orožništvo nad staršema, katerima se niti sanjalo ni, kod se potepa ter skriva kajnovski sin. Mati Ana je prežokala toliko dni ter noči, saj je bila oblegana kakor v zaporu od straže, ki je silila vanjo, naj razodene, kje je njeno ničvredno — z nedolžno krvjo okrvavljeno seme.

Cele tedne se ni upal nikdo od Šarklovih v trg niti k službi božji ne, bilo jih je strah

ljudske sodbe, ki navadno ne pozna milosti in prizanesljivosti.

Ubijalec Guzajev Franciuh je izginil kakor kafa. Orožništvo se je navolilo brezuspešne preže ter povpraševanja in ljudje so se tudi umirili. Čas pač ozdravi vse in tudi ljudsko nevoljo, ako ne dobi tako dolgo prilike, da bi si dala dejanskega duška.

Vse te pojave je zasledoval iz skoro neposredne bližine Guzaj. Dobro je znal, da ga bo iskala roka pravice tamkaj, kjer ga gotovo ne bo. Kljub neprestanemu patroliranju se je čutil v svojih že preiskujenih skrivališčih povsem varnega. Le vest ga je močno pekla, ker je pretil prvič v življenju — nedolžno kri rojaka. Skušal je udušiti vedno se oglašujoči glas notrajnosti z izgovorom: »Strela gromska, kar je iskal, to je dobil!«

(Dalje sledi.)